

РЕШЕНИЕ

№ 105

гр. Кюстендил, 14.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
Веселина Д. Джонева

при участието на секретаря Вергиния Хр. Бараклийска
като разгледа докладваното от Ваня Др. Богоева Въззивно гражданско дело
№ 20211500500353 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Производството по делото е образувано по постъпила въззивна жалба с вх. № 265643/19.05.2021 г. от ***, с ЕИК ***, чрез процесуалния му представител по пълномощие адв. В.Т. от САК, със съдебен адрес: гр. ***, насочена против решение № 260155 от 01.04.2021 г., постановено от РС – Дупница по гр.д. № 282/2021 г. по описа на същия съд.

С обжалвания първоинстанционен акт РС – Дупница е отхвърлил предявения от МБАЛ „*** ЕООД против Р.Л.Н. установителен иск с правно основание чл. 422 вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 55, ал. 1, пр. 3 за признаване за установено между страните, че ответникът дължи на ищеца вземане по издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 2166/2020 г. по описа на ДнРС за сума в размер на 544, 29 лева., подлежаща на връщане на основание чл. 55, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД, като получена на отпаднало основание, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху тази сума, считано от подаване на заявлението до окончателното изплащане на вземането; Осъдил е МБАЛ „*** ЕООД на основание чл. 78, ал. 3 ГПК и чл. 38, ал. 2 ЗА да заплати на Р.Л.Н. сумата от 300 лева, представляваща разноски в исковото производство за адвокатско възнаграждение.

Въззивникът обжалва изцяло първоинстанционния съдебен акт като релевира доводи за неговата недопустимост и неправилност. Твърди се, че районният съд в определението си по чл. 140 от ГПК и в мотивите към обжалваното решение правилно е квалифицирал предявения иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пред. трето от ЗЗД, но е разгледал и коментирал факти и основания на непредявен в производството иск по чл. 55, ал. 1, пред. първо от ЗЗД. Акцентира се, че е осъществен фактическият състав на предявения иск и същият е подкрепен с недвусмислени писмени доказателства: издаден е административен акт срещу ищеца, задължаващ го да преведе определена парична сума на ответницата,

ищецът е изпълнил вмененото му задължение, като своевременно обжалвал неправилния акт и в резултат на обжалването същият бил отменен. Налице е имуществено разместване на основание, което впоследствие е отпаднало. Сочи се, че без значение за спора било какво е материалното правоотношение, по повод което бил издаден отменения административен акт. Въззивникът смята, че първоинстанционният съд неправилно е изтъквал разпоредбата на чл. 176а, ал. 2 във вр. с чл. 176, ал. 1, т. 2, предл. първо от КТ, като твърди, че според коректното тълкуване на същата следва, че неизползваният платен годишен отпуск на ответницата в размер на 12 дни за 2017 г. е погасен към 01.01.2020 г., независимо от факта, че към този момент същата е била в отпуск поради временна неработоспособност. Като аргумент в подкрепа на становището си, сочи че изискването за наличие на друг вид отпуск като основание за удължаване на давностния срок по чл. 176, ал. 1, т. 2, предл. първо от КТ е определящо единствено за началото на този срок и не се отнася към момента на изтичането на срока. Акцентираща, че предвиденото в чл. 176а, ал. 2 от КТ изключение по отношение давността, с която се погасява правото на платен годишен отпуск е свързано само с началния момент, от който ще се изчислява давността, а по отношение на момента на изтичане на крайния срок законът категорично го определял и не поставял към него условия и особени изисквания. Предвид фактическата обстановка по настоящото дело сочи, че през 2017 г. служителката не е имала пречка за ползване на отпуск, не са били налице други предпоставки за отлагане на същия, предвид което нямало основание за прилагане на изключението по чл. 176а, ал. 2 от КТ отлагащо началния момент на давността, респективно неизползваният платен годишен отпуск на Р.Н. се бил погасил напълно към края на 2019 г.

Иска се отмяна на първоинстанционното решение изцяло и постановяване на ново решение, с което предявеният иск да бъде отхвърлен. Претендират се разноси по водене на делото за две съдебни инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от насрещната страна Р.Н., с ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ул. „****“ № *** чрез процесуалния си представител по пълномощие адв. Ю.С., с който се изразява становище за допустимост, но неоснователност на въззивната жалба. Въззиваемата счита, че съдът правилно е квалифицирал иска по чл. 55, ал. 1, предл. трето от ЗЗД в доклада си по делото, като акцентираща, че ищцовата страна не била възразила срещу тази правна квалификация. Твърди, че погасителната давност била прекъсната за периода на временна нетрудоспособност на ответницата от 04.09.2019 г. до 28.05.2020 г., като правото на платен годишен отпуск за 2017 г. би следвало да бъде погасено по давност, ако не е използван същия до 31.12.2022 г. Подчертава, че сумата от 544, 29 лева била заплатена на ответницата от ищеца напълно законосъобразно, предвид прекратяване на ТПО на 06.07.2020г., наличие на непогасено право да ползва отпуск към този момент и възникнало право на обезщетение по чл. 224 от КТ. Иска се оставяне без уважение на въззивната жалба и потвърждаване на решението на ДнРС като правилно и законосъобразно. С определение № 260519 от 07.06.2021 г., постановено по гр.д. № 282 по описа на ДнРС за 2021 г., съдът е оставил без уважение като неоснователна депозираната от *** чрез адв. В.Т. от САК молба за изменение на решение № 260155/01.04.2021 г., постановено по делото, в частта за разноските.

В законоустановения срок е депозирана въззивна частна жалба с вх. № 266531/23.06.2021 г. от ***, с ЕИК ***, чрез пълномощника адв. В.Т. от САК, със съдебен адрес: гр. ***, насочена против определение № 260519 от 07.06.2021г, постановено по гр.д. № 282 по описа на ДнРС за 2021 г. Жалбоподателят излага аргументи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като противоречащ на материалния закон, съдопроизводствените правила относно доказване на релевантни в процеса факти и на тълкувателната практика на ВКС. Твърди, че без наличие на предпоставките за получаване на правна помощ по чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата не е налице материалното право да бъде получено възнаграждението по ал. 2., като всички тези факти следвало да бъдат надлежно заявени в процеса и доказани на общо основание. Във връзка с това определя като погрешно твърдението на съда в обжалваното определение, че „не е необходимо да се доказват предпоставките за оказване на безплатна правна помощ, като е достатъчно позоваване на

това обстоятелство“. Твърди, че уважаването на претенция за разноси по реда на чл. 38, ал.2 от ЗАдв. без да е установена редовността на предпоставките за това, водело до ле***имиране на противоправна практика за заплащане на адвокатски възнаграждения без издаване на надлежни за това документи, което противоречало на приетото в т. 1 от ТР № 6/2012 г. на ОСГПК на ВКС становище, че адвокатско възнаграждение се присъжда само, ако е действително заплатено и е установено по делото плащането със съответни документи. Иска се отмяна на обжалваното определение и уважаване на депозираната жалба с правно основание чл. 248 от ГПК, като решението бъде изменено в частта за разноските и бъде отменено произнасянето на съда, с което на ответницата са присъдени разноси в производството за адвокатско възнаграждение.

В законоустановения срок не е депозиран писмен отговор по подадената частна жалба от нарсещната страна.

Въззивният съд, след преценка на твърденията и възраженията на страните, както и на събраните доказателства, касаещи предмета на спора, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбите, намира за установено от фактическа страна следното:

Съдът е приел въззивната жалба за допустима като изхождаща от страна в първоинстанционното производство, подадена в срок и насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивна проверка.

В съответствие с правомощията си по чл. 269 от ГПК съдът извърши служебно проверка на валидността на решението и прецени допустимостта му, в резултат на която проверка намира, че то е валидно - постановено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдебния състав, който го е постановил.

Решението е и допустимо. В случая изложените в исковата молба фактически обстоятелства и заявления петитум субсидират правния спор под нормата на чл.55, ал.1, предл. трето от ЗЗД. Цитираната правна разпоредба урежда едни от т. нар. кондикционни претенции, характерно за които е прякото претирание на едно имуществено благо и доколкото в такава насока са фактическите твърдения в исковата молба, същите предопределят исковата претенция като такава с правно основание чл. 55 от ЗЗД. Третият фактически състав на чл. 55, ал. 1 ЗЗД изисква предаване, съответно получаване на нещо при наличие на основание, което впоследствие е отпаднало. Районният съд правилно е субсидирал правния спор под цитираната норма и съответно е мотивирал своя съдебен акт във връзка с изложените в исковата молба твърдения.

По правилността:

Съгласно чл. 269, изр. 2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото във въззивната жалба, като служебно правомощие има да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са и дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в т. 1 от Тълкувателно решение № 1/2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГПК на ВКС. Задължение на въззивния съд е да се произнесе по спорния предмет на делото, като извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства и формира свои фактически и правни изводи, като обсъди и своевременно заявените доводи и възражения на страните.

Страните не спорят по установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка. Окръжен съд изцяло споделя мотивите на районния съд, установяващи фактическата обстановка по делото и доколкото пред настоящата инстанция не са приобщени нови доказателства, то счита, че същите не следва да се преповтарят в настоящото решение и съгласно чл. 272 от ГПК препраща към мотивите на районен съд.

Пред РС Дупница е предявен от „***“ ЕООД против Р.Л.Н. иск с правно основание чл.422 ГПК вр.чл.415, ал.1 ГПК вр. чл.55, ал.1, предл. трето ЗЗД с искане да бъде прието за установено, че ответницата дължи на ищеца сума в размер на 544.29 лева, получена на

отпаднало основание, поради което същата следва да бъде върната, ведно със законната лихва от 18.12.2020 г – датата на подаване на заявлението в съда до окончателното изплащане.

Ищецът твърди, че по ч. гр. дело № 2166/2020г. по описа на РС – *** по негово заявление е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК срещу ответника по делото за сумата от 544, 29 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението в съда до окончателното изплащане на сумата, срещу която заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК ответникът възразил, с което обосновава правния си интерес от предявяване на исквете.

Твърди, че ответницата е бивш служител на *** и трудовото ѝ правоотношение е било прекратено със Заповед № 39 от 06.07.2020 г., като със заповедта за прекратяване е било определено да ѝ бъде заплатено обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ за неизползван платен годишен отпуск за 2020 г.

При връчването на заповедта, ответницата е заявила претенции за заплащане на неизползван отпуск от 2017 г., което ѝ било отказано, доколкото същият към момента на прекратяване на трудовото правоотношение се е погасил по давност.

Ответницата Н. подала сигнал до Дирекция „***“ - гр. Кюстендил. Последната издала предписания, обективирани в Протокол ПР 2029552/13.10.2020 г., като е било указано да се заплати на Р.Н. обезщетение за неизползван годишен отпуск за предходните години. Поради задължителния характер на предписанието процесната сума била изплатена на ответницата.

С Решение от 09.11.2020 г. Изпълнителният директор на ИД „*** ***“ отменя дадените с цитирания протокол предписания.

Ищецът намира, че след решението на Изпълнителния директор на ИА „***“, с което се отменят дадените предписания, платената на 03.11.2020 г. сума се явява получена на отпаднало основание, поради което на основание чл. 55, ал. 1. предл. трето ЗЗД следва да бъде върната. Сочи, че с писмо с обратна разписка, връчено лично на 18.11.2020 г., ответницата Н. била поканена доброволно да възстанови получената на отпаднало основание сума в размер на 544, 29 лв. в седемдневен срок от получаването на поканата, което тя не е сторила, поради което на 18.12.2020 г. било подадено заявлението по чл. 410 ГПК.

Предвид горното моли съда да постанови решение, с което да признае за установено между страните, че ответницата дължи на ищеца посочената сума, получена на отпаднало основание, ведно със законна лихва от 18.12.2020 г. - датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане на сумата.

В срока за отговор на исквата молба по реда на чл. 131 ГПК е депозиран такъв от ответника, в който отговор се изразява становище за допустимост, но неоснователност на предявената претенция по посочените в отговора на исквата молба съображения.

Не е спорно, а и се установява от събраните в производството доказателства, че между страните е съществувало трудово правоотношение, което е било прекратено по силата на Заповед № 39 от 06.07.2020 г. на основание чл. 328, ал. 1, т. 10б от КТ, като на основание чл. 224, ал.1 от КТ е било наредено да се изплати обезщетение за неизползван платен годишен отпуск – 14 дни за 2020 г. на ответницата.

Не се спори също така, че ответницата Р.Н. е имала неизползван платен годишен отпуск за 2017 г. в размер на 12 дни. Безспорно е също, че отпускът не е ползван през 2018 г. и 2019 г.

Видно от Протокол ПР 2029552 от 29.09.2020 г. е била извършена проверка от Дирекция „***“ – гр. Кюстендил, като е предписано на ищеца МБАЛ „***“ ЕООД да изплати на Р.Н., работила до 06.07.2020 г. в ищцовата болница като „медицинска сестра“ в Отделение „Психиатрия“, обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 12 дни за 2017 г. и 1 ден за 2019 г. съгласно чл. 224, ал. 1 от КТ.

Видно от платежно нареждане от 03.11.2020 г., на ответницата е била изплатена

сумата от 544, 29 лв., като в основанието е посочено обезщетение за неизползван отпуск по чл. 224 КТ.

С Решение от 09.11.2020 г. Изпълнителният директор на ИД „***” е отменил дадените предписания № 1 и № 2 с Протокол ПР 2029552, издаден от Дирекция „***” – гр. Кюстендил.

С писмо с изх. № 3904/16.11.2020 г., изходящо от ищеца, изпратено с обратно разписка, видно от която съобщението е получено на 18.11.2020 г., ответницата е поканена в седемдневен срок от получаването на съобщението да възстанови на касата на ищеца получената сума – процесната такава.

От приложеното към настоящото дело ч.гр.д. № 2166/2020 г. по описа на ДнРС се установява, че е издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 21.12.2020г. по чл. 410 от ГПК в полза на ищеца срещу ответницата в настоящия процес за сума в размер на 544, 29 лв., ведно със законната лихва от подаване на заявлението до окончателното изплащане на вземането, като същата е връчена на длъжника и по реда на чл. 414 от ГПК. ответницата Р.Н. е подала възражение.

Пред Дупница са представени и други доказателства, които съдът, приемайки за неотнормими към правния спор, очертан с въззивната жалба, не намира за нужно да обсъжда.

При така установените факти районният съд е отхвърлил исковата претенция като неоснователна приемайки, че по делото не е установено неоснователно разместване на имуществени блага. За да формира своя извод районният съд се е позовал на разпоредбата на чл.38 от НРВПО, където е предвидено, че в случаите по чл.176, ал.1, т.2 КТ работникът или служителът подава писмено искане до работодателя за отлагане на ползването на платения годишен отпуск за следващата календарна година, но когато работникът или служителът ползва друг вид законоустановен отпуск, писмено искане до работодателя за отлагане на ползването на платения годишен отпуск за следващата година не е необходимо. Приемайки, че отлагането на отпуска за следващата година е настъпило автоматично по силата на закона, доколкото в периода 04.09.2019 г. до 28.05.2020 г. ответницата е била в продължителен отпуск поради временна нетрудоспособност, съдът е приел, че двегодишният давностен срок за ползване на платения ѝ годишен отпуск за 2017 г. е бил прекъснат на 04.09.2019 г., при което се е позовал на наличие на хипотезата на чл.176а, ал.2 КТ. Изложеното е мотивирало съда да приеме, че платения ѝ годишен отпуск за 2017 г. не е погасен по давност, при което е отхвърлил исковата претенция като неоснователна. Настоящият въззивен състав не споделя извода на районния съд.

Институтът на неоснователното обогатяване има за цел защита на правата и интересите на правните субекти при получаване, придобиване или спестяване на имущество за чужда сметка, когато такива фактически действия са лишени от правно основание. Съдържанието на породеното от неоснователно обогатяване облигационно отношение обхваща от една страна, правото на обеднялото лице да иска връщане на даденото без основание, а от друга, задължението на обогатилото се лице да върне неоснователно полученото имущество.

Правилно районният съд е разпределил между страните доказателствената тежест, като е указал, че ищецът следва да докаже предаване, съответно получаване на процесната сума и отпаднало впоследствие основание за имущественото разместване, а ответницата от своя страна да докаже наличието на правно основание за получаване на процесната сума, съществуващо и към момента.

В чл.224, ал.1 КТ е предвидено, че при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, правото за който не е погасено по давност.

Работодателят е длъжен да разреши платения годишен отпуск на работника или служителя до края на съответната календарна година, освен ако ползването му е отложено по реда на чл.176 КТ. От своя страна разпоредбата на чл.176, ал.1, т.2 КТ нормира, че ползването на платения годишен отпуск може да се отложи за следващата календарна

година, когато работника или служителя ползва друг вид отпуск.

Когато платеният годишен отпуск или част от него не е ползван до изтичане на две години от края на годината, за която се полага, правото за ползването му се погасява по давност, съгласно нормата на чл.176а, ал.1 КТ. Когато обаче платеният годишен отпуск е отложен при условията и по реда на чл.176, ал.1 КТ, правото на работника и служителя за ползването му се погасява по давност след изтичане на две години от края на годината, в която е отпаднала причината за неползването му.

По делото не се съдържат доказателства, установяващи, че ответницата Р.Н. е отложила ползването на платения си годишен отпуск за 2017 г., а и самата ответница не поддържа такива твърдения. Въпреки това районният съд се е позовал на нормата на чл.38 от Наредбата за работното време, отпуските и почивките, предвиждаща, че в случаите по чл.176, ал.1, т.2 КТ работникът или служителят подава писмено искане до работодателя за отлагане ползването на платения годишен отпуск за следващата календарна година, когато обаче работникът или служителят ползва друг вид законоустановен отпуск, писмено искане до работодателя за отлагане ползването на платения годишен отпуск за следващата календарна година не е необходимо. Приемайки, че ответницата от 04.09.2019 г. до 28.05.2020 г. е била в продължителен отпуск поради временна нетрудоспособност, районният съд е счел, че отлагането на платения ѝ годишен отпуск е станало автоматично по силата на закона след представянето на болничния лист, при което е приел, че двугодишният давностен срок за ползване на платения ѝ годишен отпуск за 2017 г. е бил прекъснат на 04.09.2019 г. Заключил е, че ответницата Н. е имала право да ползва отложения ѝ за 2017 г. платен годишен отпуск до 31.12.2022 г., тъй като се е върнала на работа на 29.05.2020 г. Доколкото обаче трудовото правоотношение между страните било прекратено преди изтичане на двугодишният давностен срок, а именно на 06.07.2020 г., районният съд е приел, че към този момент не е изтекъл давностния срок, при което е отхвърлил исковата претенция като неоснователна.

Настоящият въззивен състав не споделя извода на районния съд. В случая неправилно районния съд се е позовал на разпоредбата на чл.38 от НРВОП. Разпоредбата на чл.176, ал.2 КТ указва, че когато отпускът е отложен или не е ползван до края на календарната година, за която се отнася, работодателят е длъжен да осигури ползването му през следващата календарна година, но не по-късно от 6 месеца, считано от края на календарната година, за която се отнася. Ал 3 на същата норма пък предвижда, че когато работодателят не е разрешил ползването на отпуска в случаите и в сроковете по ал. 2, работникът или служителят има право сам да определи времето на ползването му, като уведоми за това писмено работодателя най-малко 14 дни предварително. По делото не се съдържат доказателства за такова уведомяване от страна на ответницата. Неправилно е да се приеме, че по реда на чл.38 от НРВОП отпускът е бил автоматично отложен, приемайки указаното в чл.176, ал.1 и ал. 2 КТ, доколкото ответницата е излязла в продължителен отпуск поради временна неработоспособност едва на 04.09.2019 г. Молби за ползване на платения годишен отпуск за 2017 г. не са подавани от ответницата до 31.12.2019 г. Нещо повече по делото се съдържат доказателства за неколккратно ползван платен годишен отпуск от ответницата с различна продължителност преди ползването на отпуск за временна неработоспособност, като е ползван платен отпуск за календарни години следващи 2017 г., а за на бъде погасен по давност процесният отпуск е можело да бъде ползван.

Доколкото по делото липсват данни отпускът да е отложен по реда на чл.176, ал.1 КТ, то приложение следва да намери разпоредбата на чл.176а, ал.1 КТ. Съгласно последната когато платеният годишен отпуск или част от него не е ползван до изтичане на две години от края на годината, за която се полага, независимо от причините за това, правото на ползването му се погасява по давност. Разпоредбата на чл.176а, ал.2 не е приложима в случая, тъй като отпускът на ответницата не се установи да е бил отложен за ползване през следващата календарна година на нито едно от предвидените в закона основания. Поради това платената на същата сума в размер на 544.29 лева на основание чл.224, ал.1 КТ с оглед даденото от Дирекция *** предписание, задължително за работодателя, което впоследствие

е отменено с Решение на ИД на ИА „***“, се явява неоснователно платена, при наличие на отпаднало основание, което предопределя отмяна на обжалваното решение и уважаване на исковата претенция на ищеца ***.

В обжалваното решение районният съд не е обсъждал направеното на основание чл.271 КТ възражение с оглед формираните от същия правни изводи за неоснователност на исковата претенция. Доколкото въззивната инстанция приема иска за основателен, то дължи произнасяне по възражението на ответницата, че не дължи връщане на процесната сума на основание чл.271 КТ.

Действително в цитираната правна норма е заложено, че работникът или служителят не е длъжен да връща сумите за трудово възнаграждение и обезщетения по трудовото правоотношение, които е получил добросъвестно. В настоящата хипотеза обаче работодателят е възразил срещу изплащането на процесната сума на основание чл.224, ал.1 КТ, приемайки същата за погасена по давност. Доколкото обаче с Протокол ПР 2029552/13.10.2020 г. на Дирекция *** - гр. Кюстендил са му дадени задължителни предписания за изплащането ѝ, съдът намира, че в случая е неприложима хипотезата на чл.271 КТ.

По делото е постъпила и частна жалба насочена против определение № 260519 от 07.06.2021г, постановено по гр.д. № 282 по описа на ДнРС за 2021 г., с което районният съд е отказал да ревизира постановеният съдебен акт в частта за разносните, дължими на процесуалният представител на ответницата на осн. чл.38, ал.2 ЗА. С оглед изхода на производството и отмяна изцяло на обжалваното решение е безпредметно произнасянето по частната жалба. За пълнота на изложението обаче и с оглед наведените във въззивната частна жалба доводи въззивният съд намира за нужно да отбележи, че в константната и задължителна практика на ВКС е прието, че за уважаване на искането по чл.38, ал.2 ЗА е достатъчно по делото да е била осъществена правна помощ без данни за договорен в тежест на доверителя размер на възнаграждението по чл.36, ал.2 ЗА; заявление, че предоставената правна помощ е договорена като безвъзмездна и липса на данни, които да го опровергават; отговорност на насрещната страна за разноси, съобразно правилата на чл.78 ГПК. В този смисъл сравни Определение №515/02.10.2015 г. по ч.гр.д.№2340/2015 г. на ВКС и Определение №163/13.06.2016 г. по ч.гр.д.№2266/2016 г. на ВКС.

С оглед изхода на правния спор на ищеца се дължат сторените в заповедното и двете съдебни инстанции производства, както следва: за заповедното производство: държавна такса в размер на 25.00 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева; за първоинстанционното производство: държавна такса в размер на 25.00 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева и за въззивното производство: държавна такса в размер на 25.00 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева, съгласно приложен списък по чл.80 ГПК.

По изложените съображения и на основание чл.271, ал.1 ГПК, Кюстендилският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260155 от 01.04.2021 г., постановено от РС – Дупница по гр.д. № 282/2021 г. по описа на същия съд и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че Р.Л.Н. с ЕГН ***** дължи на ***, ЕИК *** сумата в размер на 544.29, за която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 21.12.2020 г. по ч.гр.д.№2166/2020 г. по описа на Дупница ***, като получено на отпаднало основание обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2017 г. в размер на 12 дни, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда – 18.12.2020 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА Р.Л.Н. с ЕГН ***** да заплати на ***, ЕИК *** сумата от общо 975 лева, както следва: за заповедното производство държавна такса в размер на 25.00 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева; за първоинстанционното производство държавна такса в размер на 25.00 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева и за въззивното производство държавна такса в размер на 25.00 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева, съгласно приложен списък по чл.80 ГПК.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____